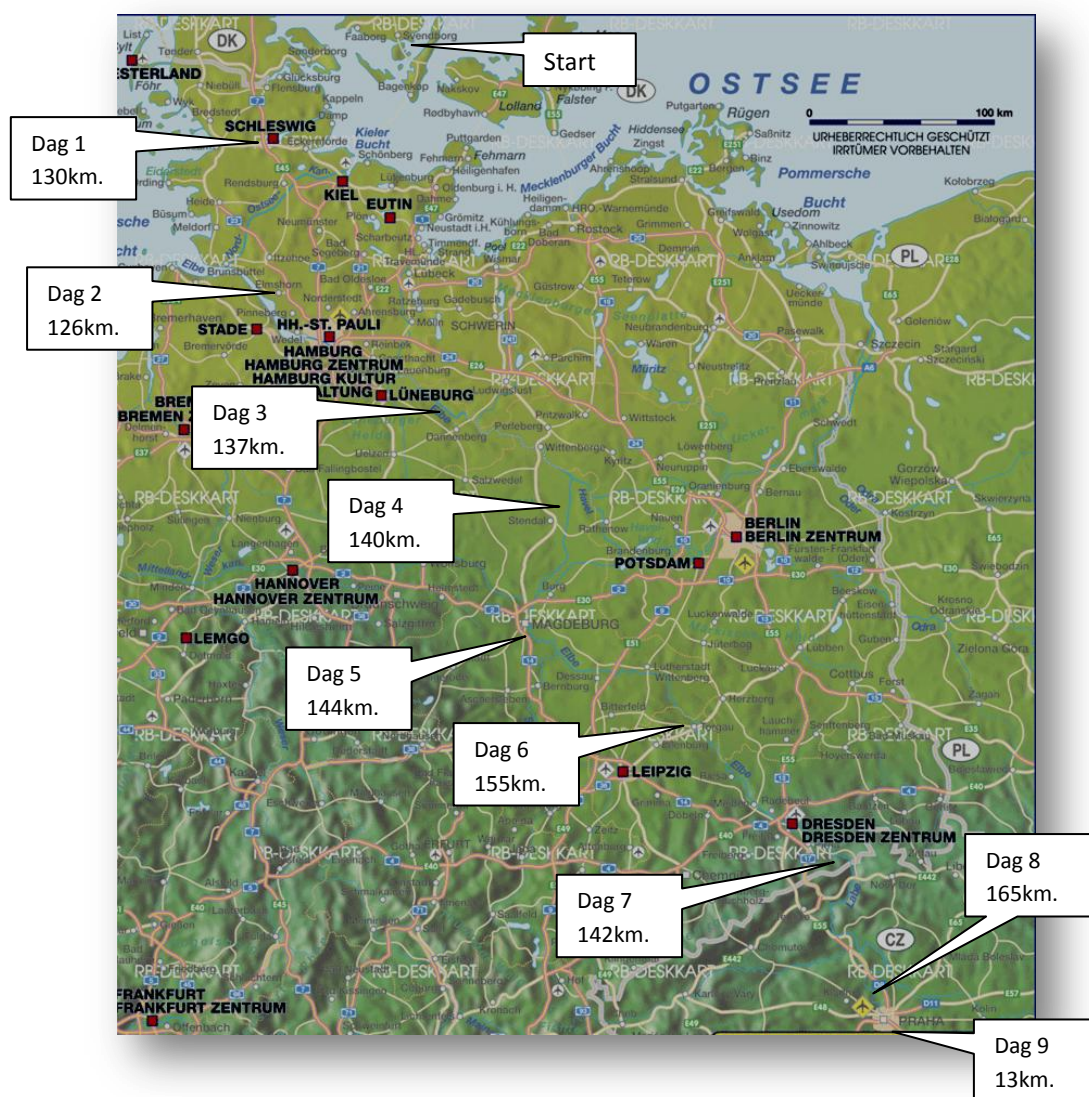

Cykeltur.

Fra Svendborg til Prag.

Fra torsdag d. 15. juli til lørdag d. 24. juli 2010.

Jeg havde planlagt årets cykeltur igennem foråret inde i mit hoved, både i min fritid, på træningsturene og på mit arbejde, men havde holdt det mest for mig selv, da jeg ikke var sikker på hvornår det passede bedst ind i kalenderen. Vi havde holdt Nicolajs studenterfest og deltaget i arrangementerne omkring dette på skolen, Line ville også en tur til USA og der skulle hun lige have overtalte sin søster til at tage med, så det kunne også være blevet i juli måned, men blev så flyttet. Derfor stod jeg midt i juli og kunne tage fri, vi skulle ikke på familietur da Marianne arbejde i juli.

Jeg havde tilmeldt mig en golfturnering i Odense sammen med Tom, denne foregik mandag til onsdag, og så ville jeg cykle alene af sted torsdag morgen. Men inden jeg kørte til golfturneringen onsdag morgen, holdt jeg lige ind ved en af mine naboer, Jesper. Jesper var ved at lægge fliserne om i indkørslen, og lå på sine knæ, da jeg gik hen til ham, for at høre om det ikke var noget for ham, at tage med på en cykeltur næste morgen. Han kiggede op og smilte, og sagde "jo, det lyder da helt spændene". Så gik vi ind og talte

med hans kone, som også var frisk og sagde, at "det var dog en rigtig god ide", så i løbet af 20 minutter var det arrangeret. Vi aftalte, at vi ville cykle i cirka 7 dage og være hjemme igen weekenden efter. Målet skulle være Dresden eller Prag, vi måtte finde ud af undervejs, hvor langt vi ville komme. Jesper og jeg kender hinanden fra en del træningsture, og tilbage i 1999 kørte vi Århus - København sammen. Jesper er altid i rigtig god cykelform og det er altid ham der trækker os andre, så det var noget af en kapacitet at få med.

Tved - Schlesswig

Torsdag d. 15. juli 2010.

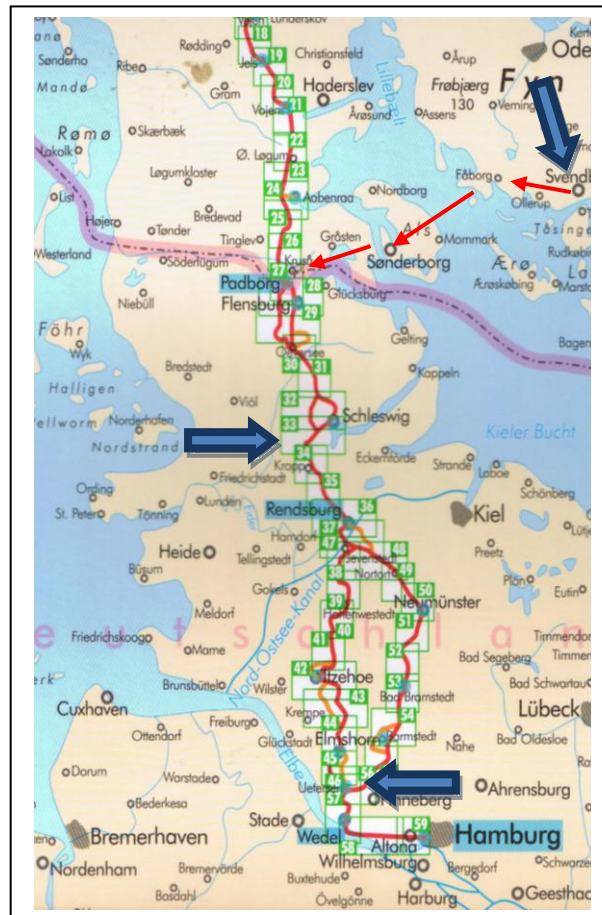
Jeg mødte Jesper ude på vejen lidt i otte, da var han klar. Han havde været ved cykelsmed og købt en bagagebære og tasker dagen før, og det hele stod klar til afgang. Jeg var så færdig med at pakke klokken ni, og så trillede vi ud af Damgårdsvej og imod vores lille eventyrlige-sommerferie-oplevelses-rit, ud i den store verden.

Jeg havde fået indkøbt cykelbøgerne Elbe Radweg 1 og 2 samt Heerweg/Ochsenweg, dem havde jeg fundet på nettet og indkøbt via Nordisk Korthandel i København. Herweg/Ochsenweg kom først dagen før vi skulle af sted, heldigt nok, men de har en rigtig god kundebetjening og service ved korthandlen, der ligger i en sidegade til strøget, det er en oplevelse af de store at gå rundt i denne butik, når man er korttosset som jeg er.

Vi trillede igennem Svendborg og af landevejen til Fåborg, der var modvind, men Jesper lagde sig foran og gav læ til mig, det meste af vejen. Da vi trillede igennem Fåborg, kunne vi se, at det trak gevaldigt op på himlen med sorte skyer, det lignede en ordentlig gang vand og måske torden. Men i stedet for at holde ind i tørvej, fortsatte vi mod Bøjden, for at se om vi kunne nå færgen klokken 11. Og vi var heldige med de sorte skyer som gav en masse regn ude over vandet, men vi blev ikke våde, af de få dråber der ramte os.

Jeg havde fået limet mit lille spejl, som jeg altid har på siden af styret, dagen før, det er en rigtig god ting at have, så man lige kan se hvad der sker bagude, uden at skulle vende hovedet rundt, det er især godt når der er meget trafik. Da jeg lige havde fået mest fart på ned af den store bakke til Bøjden, kunne jeg høre at jeg tabte noget og fik bremsed ned, jeg vendte rundt og kunne se, at det var mit spejl der lå der på kørebanen. Jeg var ærgerlig over at limen ikke havde holdt, jeg havde ellers set på tuben, at den normalt kunne løfte en bil, men altså ikke holde til mit lille spejl. Jeg havde brugt en del tid på nettet og været rundt ved en del cykelhandlere, for at finde et spejl magen til, dog uden held.

Vi fortsatte frem til færgen, fik købt billetter og trillede ombord. Vi satte os op på dækket og delte den madpakke som Jesper havde med. Jeg gav kaffen, som vi nød i læ på dækket, sammen med udsigten rundt i det Sydfynske øhav og mod Als. Da vi trillede i land i Fynshavn på Als, kunne vi kigge op af den lange stejle stigning som turen startede med der, vi fik os kæmpet op og trillede mod Sønderborg, det meste af vejen på fine cykelstier.

Da vi nærmede os Sønderborg kunne vi igen se, på de store sorte skyer, der trak sammen over hovedet på os, at det snart ville stå ned. Og det startede da også som et vandfald, da vi kun var 100 meter fra en tankstation, så vi lagde kræfterne i, i det korte stykke til tørvejret under tankstationens store tag. Her stod vi så og kiggede på uvejret i en halvtime. Jesper kom i snak med en lastvognschauffør, han var for at levere brændstof til tanken, og han havde spurgt Jesper hvor vi var på vej hen, og da han hørte, at det måske var Prag, sagde han, at det lød da spændene, men han kunne altså ikke forstå, hvorfor vi ikke havde taget en bil i stedet for cyklerne, det havde da været meget nemmere.

Da det igen var tørvejr, cyklede vi mod Chr. d. 4 bro, men stoppede undervejs ved en cykelsmed, for at købe et spejl, han havde kun dem der buer meget, og så måtte jeg nøjes med et sådan. I dem der buer meget, ser man først bilerne når de er helt oppe bagi, så det var ret ringe, men dog lidt bedre end ingenting. Vi talte med en mand ved forretningen, og han fortalte at Gendarmerstien, som jeg havde regnet med vi skulle cykle på, var over dobbelt så lang en strækning, som hvis vi fulgte landevejen til grænsen.

Men da vi var kommet over broen til Jylland, cyklede vi ud langs havnen og ud til hvor stien starter, der talte vi med en hundeluffer, der fortalte, at stien var udmærket at køre på - indimellem. Men dog slet ikke i starten, der lå der en masse nye sten i et tykt lag, så der trak vi cyklerne henover, for at komme igennem. Hurtigt blev stien til en markvej og skiftede karakter mellem en grusvej og en hullet smal sti. Det gik op og ned, og der var faktisk en rigtig flot udsigt ud over havet.

Da vi efter nogle få kilometer kunne se Dybbøl Mølle oppe til højre, kørte vi efter denne og kom op til landevejen. Her fortsatte vi af denne for at komme så langt på dagen som mulig, vi skulle jo helst nå ud af Danmark, inden vi skulle ind og sove. På strækningen ned til grænsen havde vi en kraftig modvind, så der blev brugt en del kræfter undervejs, men igen lå Jesper og gav lidt læ. Vi stoppede ved en grill der lå ud til vejen, her fik vi hver en burger og cola, (læs hver gang: cola = sukker til benene). Vi blev hilst både goddag og farvel, med et Mojn.

Indgangen til Gendamerstien i Sønderborg.

Dybbøl Mølle.

Da vi nåede Kruså viste kilometertælleren 85kilometrer, vi stoppede for et kort hvil ved Superbest, hvor jeg lige var inde, for at få nok look med til turen, det blev også til hver et par sodavand og noget chokolade til

den videre tur. Vi trillede ned igennem grænsen, hvor vi sagde farvel til moderlandet, og glædede os over at vi nu fik vinden ind fra siden i stedet.

Vi cyklede mod Flensborg på en cykelsti med meget dårlig asfalt, men igennem hyggelig skov og vi kørte også et stykke langs fjorden. Vi nåede centrum via noget vejarbejde og et stykke brostens vej. Vi cyklede langs havnen inden vi kom frem til gågaden, her trak vi cyklerne og fik også trukket en del Euro, så vi havde den lokale mønt. I den lange gågade, var der mange folk ude og handle. Man må ikke cykle i gågaden, fortalte en venlig ældre mand mig, da jeg prøvede på et kort stykke, han nåede ikke at fortælle det til Jesper, der trillede flot ud og ind mellem alle menneskerne længere fremme, kunne jeg se. For enden af gågaden satte vi os igen i sadlen og trillede ud af byen, og sydover.

På vej igennem Flensborg.

En dansker foran Flensborg havn.

Vi valgte en cykelsti der gik langs landevejen, den gik mere direkte syd, end hvis vi havde taget cykelruten, vi havde talt om, at vi helst skulle nå Schleswig by, inden det blev alt for sent. På de sidste 25 kilometer frem til Schleswig, fandt vi tilbage til cykelruten Herweg/Hærvejen og kunne køre efter vores cykelbog. På ruten var der en rigtig god skiltning og vi kørte igennem rigtig flot natur. Der var dog en del brostensvej på strækningen og jeg tror vi kom op på at cykle 8-10km. på disse sten, de var dog rimelige lige, så det ikke var de voldsomste slag de gav, men alligevel var det en stor befrielse, hver gang vi kom ind på asfalt igen.

Lidt udenfor byen, spurgte jeg en mand og dame om vej til et overnatningssted, de sagde, at vi bare skulle følge efter dem. Jeg tænkte med det samme, at det ville komme til at tage sin tid, at skulle cykle sammen med dem, men der skete så noget helt andet. De satte sig op på deres cykler og trådte af sted i et meget hurtigt tempo, så jeg skulle træde det bedste jeg havde lært, bare for at følge med. Det gik hu hej på cykelstien, over lyskryds og på op og nedkørsler. Efter 2-3km. stoppede de og fortalte hvilken vej vi skulle cykle det sidste korte stykke, vi sagde tak for hjælpen og opdagede, at de var cyklende på nogle el-cykler, så det var grunden til at de havde den hastighed på igennem byen, vi havde ligget lige på grænsen af hvad skiltningen tillod af hastighed igennem byen.

Vi fandt frem til det hyggelige Hotel i tysk stil, med blomsterkasser under alle vinduer. Vi fik et dobbelt værelse på anden sal, med udsigt til en tankstation og en stille gade. Vi fik lov til at stille cyklerne ind i en gang, ved siden af den store festsal, hvor der sad mange pensionister og spiste. Cyklerne blev låst fast til en radiator, så der ikke var nogen der løb med dem, der var også 3-4 andre cykler parkeret der, fra andre tourryttere. Vi fik et bad og gik ned igennem byen, der var dog ikke mange mennesker ude i byen denne aften. Vi fandt ned til lystbådehavnen og kiggede lidt rundt der, inden vi satte os foran et Hotel, hvor de havde udendørs servering, det var dog noget køligt, men det hjalp lidt med en bier von fass, som vi nød mens vi ventede på maden.

Fra stedet kunne vi sidde og kigge over på en 25 etager høj bygning, som så meget forfalden og kedelig ud, serveringsdamen fortalte, at det var en bygning der var lavet til OL i 1972, hvor de havde haft en afdeling af olympiaden her i byen, jeg mener det var roning eller sejlads der havde hjemsted her. Bygningen hedder Wiking Tårnet.

Wiking Tårnet i Schleswig.

Hotellet.

Vi gik tilbage mod overnatningsstedet og kom forbi byens store sygehus, som de kalder "Martin Luther Krankenhaus", und ich weis nicht warum. Tilbage på hotellet fik vi lige en godnat øl, og jeg fik også kaffe og den største is de havde på programmet, hvor isen var anrettet som et spir i et højt glas med flødeskum, syltetøj og chokolade, uhm man er jo nødt til at have noget sukker til benene. Den flinke dame, fortalte os om hvad det forskellige var, på det store vægmaleri de havde hængende, og som dækkede hele den ene væg. Motivet var en udsigt over byen, mens hun stod og pegede på billedet, forklarede hun løs, og midt under det hele lykkedes det mig, at vælte den store is ned over bordet og mig selv. Så vi fik ikke resten af historien, for hun rendte ud og hentede noget at gøre rent med, jeg så rimelig ud igen, efter at have brugt 15 servietter på mig selv. Det er altså mindre smart, at vælte is og chokolade ned over ens bukser, når det er det eneste par man har med på turen.

Vi gik på værelset og jeg skrev lidt dagbog, inden sengen kaldte på de trætte ben.

130km.

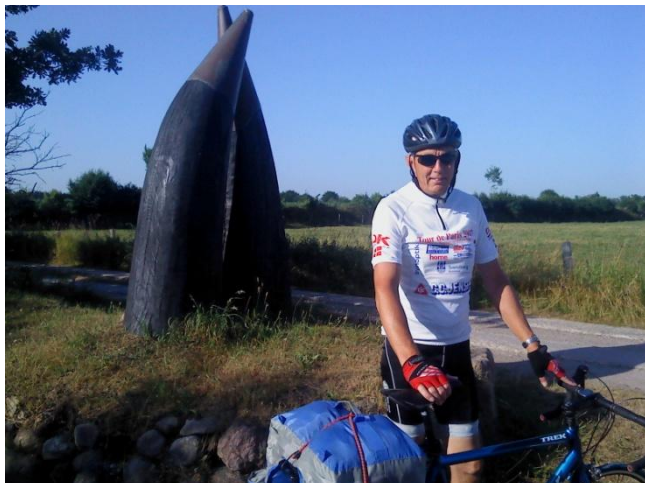
Schlewig - Elmshorn

Fredag 16. juli.

Jeg var oppe halv syv, der havde Jesper været i bad, så jeg tog også lige hurtigt en tur under bruseren. Vi gik ned og fik fin Frühstück nede i den store sal, hvor der var et stort udvalg af alle slags morgenmad. Jeg tog kaffen med udenfor og nød en morgensmøg og den flotte morgen.

Vi fik pakket, betalt og cyklerne ud på vejen, og klokken kvart i otte trillede vi ned mod havnen, rundt langs fjorden og op og ud af byen mod syd.

Vi kørte forbi Dannevirke og lidt længere fremme stoppede vi ved de store horn, som stod ved indgangen til en lang grusvej, vi stoppede og fik taget billeder af hornene, der indikere at vi var på Ochsenweg. Vi forlod asfalt vejen og kørte af den gamle vej som var en grusvej. Efter et par kilometer kom vi frem til en militærflughavn, og kørte de næste kilometer langs hegnet til denne, det var mest grus, sand eller markvej, derudover kørte vi også på betonklodser og græsvej indenfor de næste 15 km. Så det var et omskifteligt underlag vi blev udsat for, men det var langt ude i guds egen natur, med en del sandklitter, lyngområder og store marker med afgrøder.

Hornene der indikere at vi er på Ochsenweg

Så det grusvej ud igennem naturen

Her mødte vi ikke andre.

Vi nåede frem til Kropp, her kørte vi ind til et supermarked på byens torv, hvor vi fik handlet væske og chokolade til dagens tur, vi nød også en sodavand på en bænk, hvor vi kiggede rundt på det lille marked der var opsat på torvet. Cykelruten ud af Kropp var igennem en skov hvor byens store huse lå, samt ældrecenter, der var utrolig smukt og fuglene i træerne gav det hele en ekstra charme. Vi krydsede landevejen og kørte igennem et meget langt skovområde, med et åbent bælte skåret igennem træerne, hvor cykelvejen gik. Her stoppede vi op ved nogle træokser der stod ved stien, her sprang Jesper op på den største til glæde for fotografen.

Vi fortsatte cirka 5km. frem af dette flotte stykke, men vejen var ikke til ryttercykler, da der var meget sand i de hjulspor vi kørte i, så det var ved at gå galt flere gange, men smukt var der, der. Vi cyklede op til landevejen ad en 1km. lang stribe smalle fliser, hvem der så har lagt dem der, det var stadig igennem skoven. Vi valgte så at cykle et stykke på landevejen, inden vi igen tog cykelruten til Rendsborg. På vej ind i byen, kom vi igennem det store parkanlæg der ligger øst for byen. Her var der også små asfalterede cykelstier og en del søer, samt en mindre bikanal af Kielerkanalen, denne krydsede vi over af en lille smal bro. Hvis man kun kender Nordtyskland fra Autostradaen, hvor man ikke ser meget andet end biler, skal man altså tage sin cykel og køre på denne cykelrute, fordi der er altså rigtig meget flot natur i dette område.

Vi trillede igennem Rendsburg og helt ned til Kielerkanalen, vi var lidt spændt på hvordan vi kom over denne, og mente, at der måtte gå nogle både på tværs. Det viste sig, at det var meget smartere, fordi der var lavet en tunnel for gående og cyklende. Vi skulle blot tage cyklen med ind i en stor elevator, denne førte os så ned i dybet, hvor vi undervejs havde selskab af to andre på cykel. Da døren gled op, stod vi og kiggede igennem den lange tunnel, der var gravet på tværs under Kielerkanalen. De gående kunne vælge mellem elevatoren og nogle lange rullende trapper op og ned. Vi cyklede igennem den lange tunnel, det var også en oplevelse at cykle så langt under jorden og vandet. På den anden side var det igen elevatoren op, og så var vi klar til at køre videre efter en pause ved kanalen.

Vi krydser under Kielerkanalen

Oppe igen og udsigt over kanalen.

Vejret var blevet rigtig fint og solen bagte ned, og temperaturen var i løbet af dagen steget til 30-33 grader. Vi fortsatte mod syd af cykelstien der gik langs med landevej 77, hvor der var nogle lange stigninger indimellem, men ikke så stejle. Vi rundede de 100km. lige inden Itzehoe og næste pause holdt vi på torvet i byen. Her ringede jeg til min far, for at fortælle ham, at jeg sad på en bænk i Itzehoe. Min far aftjente noget af sin værnepligt her i området, han var efter krigen ustationeret på kasernens karetmagerværksted, hvor han var et lille års tid. Så han har mange gode minder fra byen og kunne blandt andet fortælle at kasernen lå 3-4km. udenfor byen, og at han havde været en del i biografen inde i byen. Jeg havde sat mig på en bænk i solen og det var stegende hedt at sidde der, man mærker ikke varmen på samme måde når man glider afsted på cyklen, så har man ny luft omkring en hele tiden.

Efter Itzehoe kørte vi igen af mindre veje langt ud på landet, og da vi trillede igennem Lägerdorf, kom vi forbi en brand, der holdt 5 brandbiler der var ved at slukke branden i et stort hus, men vi så kun en masse røg og ingen flammer. Senere ude på landet måtte vi for første gang bruge GPS-en, da jeg ikke lige vidste hvor vi var på kortet. Jeg havde også spurgt en dame ved en campingvogn, om hun kunne fortælle hvor vi var på kortet, men det kunne hun ikke. Så ved hjælp af GPS-en fandt vi tilbage på ruten og til Elmshorn.

Fin cykelsti langs landevejen.

Selv køerne var trukket i skygge.

Da vi var meget brugte på grund af varmen, og benene godt kunne trænge til fyraften, valgte vi at overnatte i byen. Vi kørte rundt for at finde et overnatningssted, og det første sted GPS'en fortalte om, viste sig at være lukket. Så vi kørte en tur mere ned igennem tunlen der gik under jernbanen, og kørte efter det næste sted navigeringsapparatet fortalte om, det var Royal Hotel som lå i udkanten af byen i et beboelses kvarter for fine huse.

Det første vi gjorde, var at sætte cyklerne og satte os så ved et af bordene foran hotellet, der var i skygge af nogle store træer, her fik vi bestilt to store fadøl og fik så cykelskoene og strømperne af, det var herligt med luft til tæerne. Jeg havde undervejs på dagens strækning drukket 4 liter vand, 2 liter Coca-cola samt 1,5 liter Fanta. Så der var kørt noget væske igennem kroppen, det meste var kommet ud igen som sved.

Vi havde hele dagen igen kørt i modvind, da vinden var drejet fra i går, hvor den kom fra vest, så var den hele dagen i dag kommet fra syd, og havde været rimelig frisk og meget varm. Vi havde haft 500meter hvor vi havde haft medvind, et sted hvor vejen drejede meget, og der kunne vi rigtig mærke den store forskel, i hvor mange kræfter man bruger i med- og mod-vind. Vi sad og snakkede om, at vinden jo kan komme fra 4 verdenshjørner og så kan det være vindstille, så det var 5 forskellige slags vinde, man kunne møde undervejs, og når vi havde haft modvind både i går og i dag måtte det svare til 5 i anden, altså kun en chance ud af 25, for at have modvind begge dag, og den havde vi lige ramt - Arhhh. Arhh, men mest for Jesper, der i løbet af dagen igen havde givet mig læ på mange strækninger.

Hotel Royal i Elmshorn, billedet er fra lørdag morgen uden sol.

Beviset fra Ochsenweg.

Vi spiste på hotellet, også på terrassen foran indgangen og nød den dejlige aften, i selskab med ein bier von

fass. Tilbage på værelset kunne vi kigge på cykeltøjet der hang til tørre, blandt andet på den lille altan ud mod vejen, jeg havde haft tøjet med i bad, det trængte virkelig til at få vasket sveden og lugten ud. Derefter var det dagbogen og lidt i min medbragte krimi, inden lyset og øjnene blev lukket ved midnatstid.

126km.

Elmhorn - Ude på landet ved Gülze

Lørdag d. 17. juli.

Jeg vågnede ved halvfemtiden, da der var et kraftigt tordenvejr udenfor, jeg stod op og kiggede på det, og fik vasketøjet ind ude fra altanen, så det ikke skulle blæse væk.

Jesper var i bad klokken seks og jeg en halv time senere, så vi var klar til morgenmad klokken syv. Der var kun os til morgenmaden på det tidspunkt, og vi talte om den fugtige og ikke særlige appetitlige lugt, der var overalt på hotellet, her kunne nogle Wanpan varmepaneller virkelig gøre underværker.

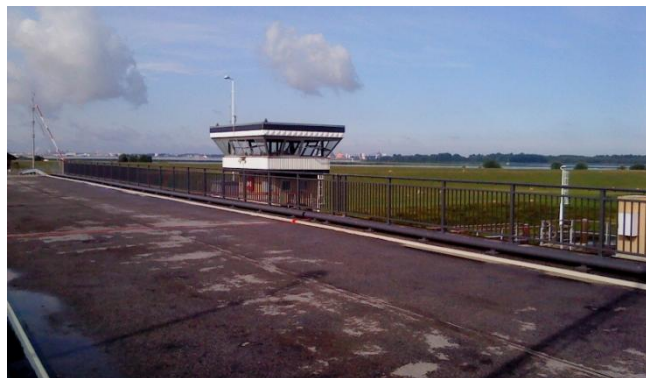
Vi fik betalt og værten gik med os over til bygningen bagved, hvor vores cykler havde været låst inde for natten. Værten fortalte om, hvor mange mennesker han havde haft inde i gården, bag hotellet under Tysklands WM kampe, der havde han haft en storskærm med direkte transmission af alle kampene. Der havde været stoppet med publikum og fadølsanlæggene havde arbejdet på højtryk, nu så gården noget forfalden ud, også rummet hvor vores cykler havde stået var mere end saneringsmodent.

Vi trillede ud på vejen lidt i otte, og kunne se, at vejen ikke var nået at blive hel tør efter nattens uvejr. Vi fandt en butik og fik købt det første drikke til dagens tur. Vi valgte en lidt længere tur ned til Elben, end den direkte ad landevejen, så vi kørte ud langs med Krückau kanalen og kom her igennem et fantastisk flot naturområde og idylliske små landsbyer, med flotte og vedligeholdte gamle huse og gårde. Der var næsten ingen ude her tidlig lørdag, så vi havde vejen for os selv, så det blev et herligt stykke at cykle, benene var også klar igen, da de var blevet varmet igennem efter 3-4km.

Vi nåede helt frem til Elben, og kunne kigge ud på et par store skibe der lå ude midt i floden. Der er meget fladt terræn på begge sider og et godt stykke ud til vandet, fra den dæmning der er bygget. Så havde vi nået vores første delmål, Elben, og kunne skifte til kortbog Elben Radweg 2. Det var toeren, da de to kortbøger starter i den anden ende af floden, eller nærmere i Prag. Vi cykler jo op ad floden, hvor de fleste cykler den anden vej.

Marsklandet og kanalen.

Slusestationen.

Vi cyklede videre af digevejen og kom op over en slusestation, denne styrede vandet ind til en kanal. Her stoppede vi op, og nød den storslåede udsigt ud over marsklandet og floden. Vi cyklede videre og kom også igennem en del låger, der gør det muligt, at komme igennem de forskellige indhegninger der er til fårene i marsklandet. Vi cyklede væk fra diget igen og kom op igennem flere små landsbyer, med gamle gårde og vindmøller.

Vi kom senere ned på diget igen og cyklede af en sti der var lavet af små fliser, den var mange kilometer lang, og over to meter bred, så der var gået ufattelig mange fliser til. Her kørte vi rundt blandt tusindvis af får og på et stykke var der hundredvis af grågæs, der gik og spiste af græsset. Vi stoppede og talte med en mand, der kunne fortælle en masse om det store naturområde, vi kunne se, at han var stolt af at bo herude i marsken.

Vi fortsatte igennem Wedel, hvor der var opstillet et stort tivoli og byen holdt deres årlige byfest, efter havnen var vi nødt til, at køre væk fra floden og op igennem et beboelseskvarter, her havde vi svært ved at finde tilbage til floden, men ved hjælp af en kvinde på en cykel, lykkedes det os at komme tilbage til stien. Vi nærmede os Hamborg og ved Blankensee, der er en forstad til Hamborg, så vi den lille havn, hvor der sejler en båd i rutefart på tværs af floden, den er kun til gående og cyklister.

Husene ned til floden i Blankensee er af den helt store slags, og de ligger på den stejle skrænt opad og ind i skoven, det er store luksus villaer som har en fantastisk udsigt ud over Elben. Det er helt sikkert her de rige mennesker fra Hamborg bor. På den anden side af floden kunne vi længere fremme se den store Airbus fabrik, hvor der også stod nogle halvfærdige flyvemaskiner udenfor.

Vi fortsatte via en smal sti igennem de smukke huse, hvor haverne og husene lå helt ud til stien på den ene side og floden var på den anden side af os. Det er ikke beregnet for biler her, de kunne kun komme til husene på den anden side, op mod skoven. Her var en del gående og mange på cykel, på de smalleste steder var der cykling forbudt, så der måtte vi trække cyklen igennem. Dette var altså et helt andet og smukt billede af Hamborg, end det vi er vant til at se fra autostradaen. Jeg havde ikke forestillet mig, at der var et så pænt og hyggeligt beboelsesområde i Hamborg. Når vi stoppede op og kiggede op af skrænten, hvor alle husene var forskellige, og med hver deres egen specielhed, og hvor der mellem husene var grønne træer og buske, var det som at stå og kigge på en modeljernbane opbygning.

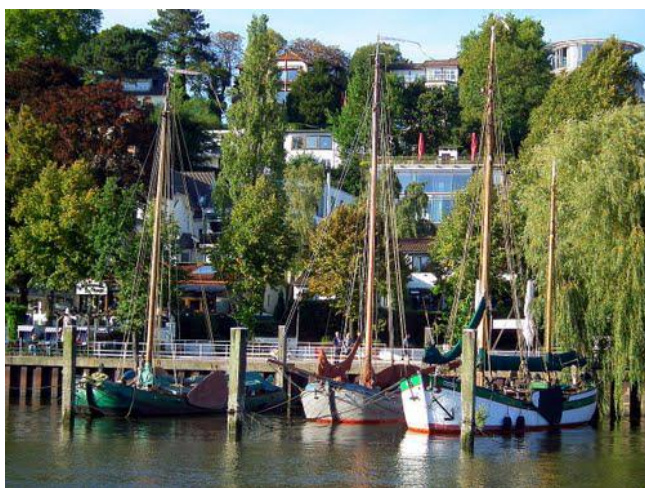

De flotte huse i Blankensee og den hyggelige sti mellem husene og floden.

Vi cyklede vel omkring tyve kilometer i alt igennem dette område, inden vi var fremme i Sankt Pauli bydelen, men den bydels specielle attraktioner måtte udforske en anden gang. Vi så dog alle de flotte gamle sejlskibe der lå i museumshavnen, og over på den anden side af Elben, lå den store containerhavn,

hvor containerne stod mod himlen i mange etager, mange af dem var med et Mærsk logo på siden, og selv om det var lørdag blev der arbejdet derovre på fulde omdrejninger.

Museumshavnen.

Containerhavnen.

Da vi nåede frem til midten af Hamborg, valgte Jesper så at punktere, så vi gjorde holdt og han fik skiftet slange midt på fortovet, her kunne jeg så nyde udsigten rundt på de gamle pakhuse, der var sat flot i stand. Der var ikke meget trafik i byen lørdag eftermiddag, så vi havde tid til at kigge rundt på bygninger og andre ting mens vi kørte videre på ruten. Der er godt nok mange veje i Hamborg og jeg mistede orienteringen, så vi stoppede op for at kigge på kort. Med det samme stoppede der en dame, der var på tur på hendes mountainbike, for at høre om hun kunne hjælpe os, det kunne hun og fortalte os hvad vej vi skulle cykle videre.

Jesper lapper cykel midt i Hamborg.

Vi mente at vejen var spærret på grund af cykelløb.

Vi kom forbi en park hvor der havde været en teknofest, der var kun noget få deltagere tilbage og de lå rundt i græsset og sov brandert ud, kunne vi se. Vi kom over en bro til et langt grønt område, der lå som en ø i Elben, her kørte vi flere kilometre, blandt andet forbi et stort festivalområde, hvor der var ved at blive sat en scene op til koncert. Vi måtte senere bruge GPS'en igen, for at finde ud af hvor vi var, og for at finde den rigtige vej ud af Hamborg, og pludselig var vi igen ude på landet.

Vi havde jo fundet tilbage til cykelvejen og den gik af en gammel vej, belagt med lange betonelementer, her kørte vi igennem grønne områder, hvor der var mange gartnerier og drivhuse, der sikkert leverede grønt indtil millionbyen, der var mange af dem og styr på tingene, kunne vi se. Vi kom faktisk til at cykle over 20km. af den smalle betonvej, hvor der var hegn på begge sider, nogle steder havde betonklodserne givet sig, så der pludselig var en høj kant op til næste klods, så var det med at få bremsen ned, så vi ikke ødelagde dæk og fælge. Her mødte vi kun cyklister på hele strækningen, og det var med at råbe i god tid

inden man mødte nogen, der cyklede den anden vej, da folk kørte på begge striber af klodser, og kiggede selvfølgelig rundt på den flotte natur. Pludselig var Jesper punkteret igen, så vi stoppede og han fik igen isat en ny slange, jeg fik en smøg. Han tog de punkterede slager med og ville lappe dem om aftenen, fornuftigt, hvis det gik så stærkt med at få brugt de nye slanger.

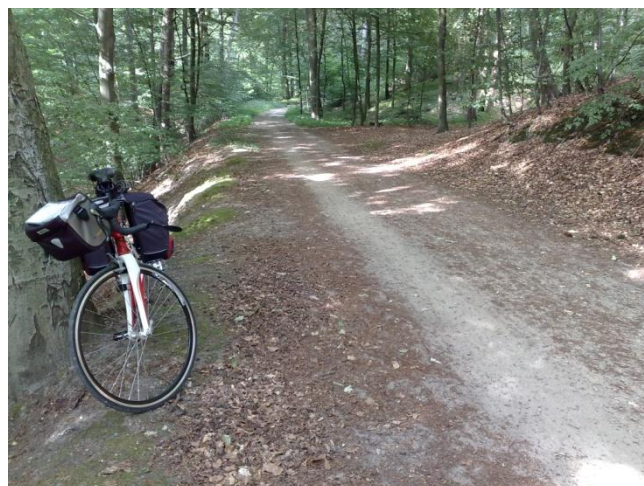

Vi cyklede omkring tyve kilometer af denne skønne vej.

Længere fremme stoppede vi op for at kigge på kort, og for at skiftet til en ny side i kortbogen, med det samme stod der igen en dame, for at spørge om hun kunne hjælpe os. Vi blev denne dag hjulpet 5-6 gange, uden vi havde spurgt om hjælp, tyskerne henvender sig selv for at hjælpe cykelturisterne, det er flinke folk.

De 11km. fra Lütjenburg til Geesthacht gik cykelvejen igennem små landsbyer og forbi en masse gårde med heste indhegninger, jorden er også rigtig frodig her, med mange kanaler som er forbundet til Elben. Vi cyklede et stykke inde i landet og kunne ikke se floden på dette stykke. Vi cyklede rimeligt godt til, men pludseligt blev vi alligevel overhalet af en mand på en mountainbike, endda med god oppakning på cyklen, han var også på tur kunne vi se, og han havde sikkert opdaget os forude og tænkt dem overhaler jeg lige. Vi sagde hej og lod ham passere, men kunne se på ham, at han havde givet den lidt mere end godt var, og kun 500 meter længere fremme kørte han ind til en bom i siden af vejen, for at læse på et lille skilt der stod på bommen, han havde ikke mere i benene, men ville hellere se ud som om at han pludselig var blevet grebet af at læse, hvad der stod på det lille skilt, end tage farten af og lade os passere udenom. Vi trillede forbi og hilste igen med et smil, men han så kun det lille skilt foran ham.

Efter Geesthacht gik cykelvejen ind igennem en skov, og det startede med en 60 meter brat opstigning, så her stod jeg af cyklen og skubbede med besvær denne opad, Jesper tog sit laveste gear og stod op i pedalerne, så han cyklede hele vejen op i det løse grus, flot klaret. De næste 12km. var igennem denne store skov, med udsigt ned over floden, det gik op og ned hele tiden igennem den flotte bøgeskov.

Den lange flotte skovstrækning med stejle stigninger.

Selve vejen var mere til en mountainbike end til vores racercykel, men vi tog det med ro og nød naturen og stilheden. På et stykke af vejen hvor vi kom ud på den asfalterede vej, kom vi forbi nogle store rør der løb under vejen, det var vandkraft fra en sø der lå længere oppe, og så brugte man det bratte fald ned til floden for at lave noget strøm, der var også opsat en masse solceller på skråningen. Lidt længere fremme cyklede vi forbi Krümmel Atomkraftværk, det var vi godt nok ikke klar over, da vi cyklede der, men jeg fandt ud af det senere, da dagbogen blev skrevet ind. Billederne er også taget fra Google earth, der er et rigtig godt værktøj, når man lige vil genopfriske stederne man har cyklet.

Rørene til vandkraften og solcellerne.

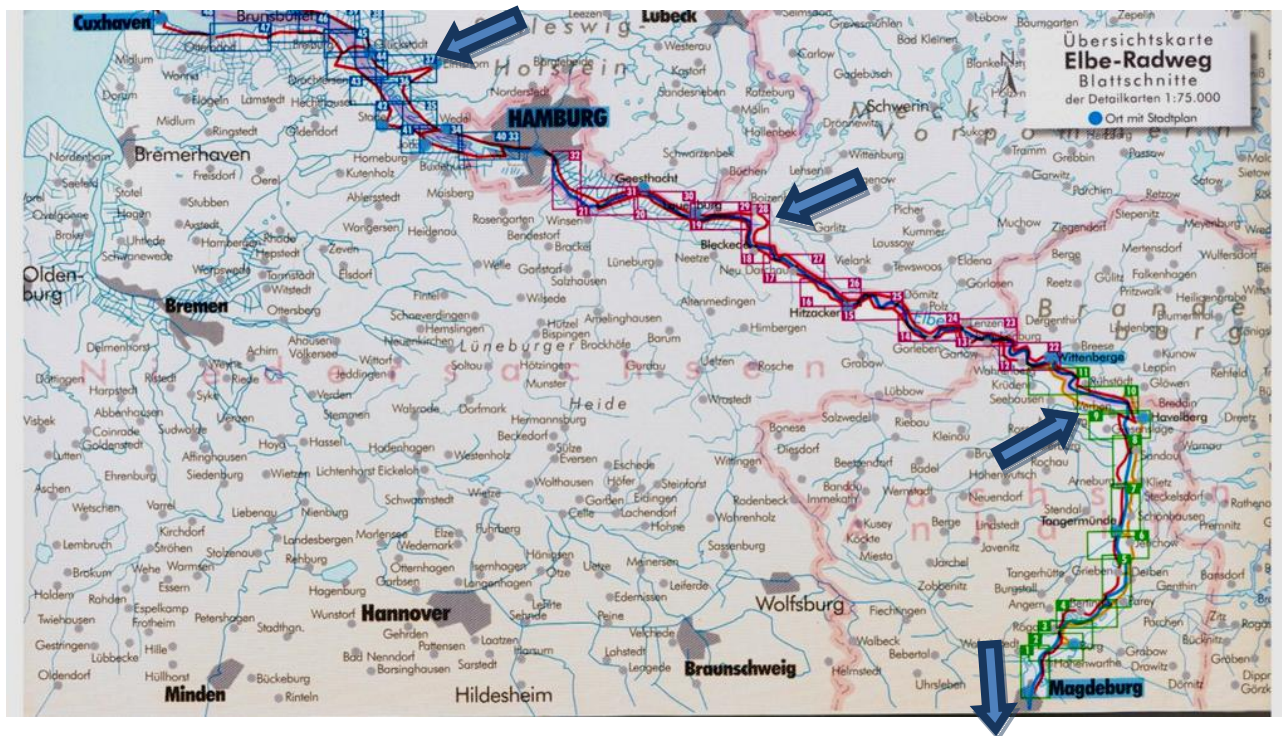

Krümmel atomkraftværk, hvor der løber en veteranbane forbi.

Vi nåede frem til Laurenburg via den smalle skovvej, og trillede igennem byen ved halv sekstiden, Jesper mente, at vi skulle have lagt lidt flere kilometre på dagens strækning, så vi fortsatte de 12km. frem til Boizenburg af landevejen, der var dog næsten ingen biler på strækningen. Vi kørte rundt i den næsten menneskeløse by for at finde et sted og sove, men det var ikke helt nemt, så jeg startede GPS-en igen og den viste, at der var mulighed for overnatning i stationsbyen 4km. væk, så der trillede vi hen. Jeg fulgte min GPS og kiggede ikke til siden, før Jesper råbte mig an, og fortalte, at vi lige var kørt forbi et Gasthaus, så vi vendte og kørte tilbage. Vi gik ind og talte med en mand, han kunne desværre fortælle, at alt var optaget. Han ringede rundt for os og fandt et sted 6-8km. væk, men i den modsatte retning af hvad vi skulle, så vi takkede for hjælpen og fortsatte ud af byen ad cykelvejen. Vi talte om, at det så nok blev en høstak at vi skulle finde, fordi der var rigtig langt til den næste store by.

Storkene finder mad på de våde marker.

Men efter 4km. kom vi forbi en gård hvor der var et lille skilt med Bed and Breakfast, vi stoppede og talte med en ældre kvinde der gik rundt i haven, hun ville lige få fat i sin datter, der så måske kunne hjælpe os. Datteren på omkring de 60år kom os smilende i møde, og fik os ind igennem den store låge til deres have, eller nærmere en park, for den var meget stor og pænt vedligeholdet. Vi gik rundt om bygningerne og kom om i en baggård til stuehuset, hvor vi stillede cyklerne. Hun havde et ledigt værelse i et anneks, der lå op til hovedbygningen. Her blev vi indkvarteret i et stort rum med 4 senge og et lille køkken, toilettet og bad skulle vi godt nok gå ud og rundt om bygningen for at komme til, beklagede hun overfor os, men det var pæne rum og det var ikke længe siden de var istandsat.

Vores værtinde og os der spiser.

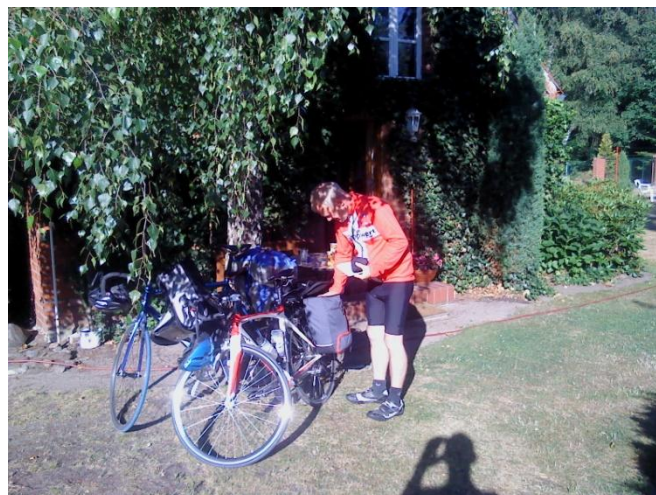
Vi spurgte efter aftensmad, men det kørte de desværre ikke med på stedet, fortalte hun, men kunne måske finde lidt koldt mad til os, hun mente hun havde et par skiver rugbrød og lidt ost på lager. Så vi skulle bare tage et bad og så ville hun servere for os i haven. Da hun havde dækket bord, kom hun og fortalte at madden var klar. Hun havde fundet rigtig meget frem til os, så vi fik en rigtig god oplevelse, ved at sidde midt i parken og høre på alle fuglene der fløjtede dagen af, mens vi spise et rigtig herligt måltid mad. Vi fik rugbrød, franskbrød, øl, ost, tomater, æg, spegepølse og noget røget skinke, som hun slev havde lavet. Senere kom hun også med kaffe, hvor der blev serveret en dessert til, som var frugter fra haven, fortalte hun, med lidt "sahne". Derved blev det en rigtig dejlig oplevelse at sidde der langt ude på landet i

aftenstilheden, som en stor kontrast til Hamborg, som vi var cyklet igennem først på eftermiddagen. Jesper fik lappet sine slanger, så der var nogen klar til morgendagens distance, jeg fik skrevet i min dagbog. Vi gik i seng da værtinden kom og tog af bordet, og da var det blevet meget mørkt.

138km.

Morgenmad i parken, så er Jesper blevet sulten igen.

Vi får pakket cyklerne og jeg får sagt "Guten Nacht" som farvel.

Gülze - Werden

Søndag d. 18. juli.

Jeg blev vækket ved et tiden da min telefon ringede, så jeg væltede ud af sengen i bælge mørke, og vidste ikke hvor jeg var, men kom så i tanke om det store rum som jeg sov i, men kunne intet se og kunne heller ikke finde frem til hvor man tændte lyset. Så da jeg endelig fandt telefonen var der lagt på igen, det var ikke et kendt nummer, så jeg kravlede under dynen igen og kunne høre en sms tjekke ind, lidt senere fra min svarer.

Jeg havde bestilt morgenmad klokken 7.30, Jesper ville hellere have haft det en halv time før, og da jeg stod op, havde han været den flotte "park" rundt to gange. Værtinden havde lavet et flot morgenbord til os ude i haven, og flyttet bordet frem i morgensolen. Vi fik pakket sammen, læsset cyklerne og fik sagt farvel og tak, for den fine behandling vi havde fået fra værtinden. Jeg kunne ikke finde mine solbriller, så dem ledte vi alle efter overalt, men de dukkede ikke op, jeg kom i tanke om, at jeg havde hørt en lyd på det sidste stykke vi cyklede i går, jeg havde fået en dårlig vane med at sætte mine briller fast på styret, og derfra var de nok faldet af, så der måtte senere indkøbes nogle nye.

Lige da vi skal til at cykle ud af porte, stikker den ældre moder hovedet ud af et vindue på første sal, for også at sige farvel, og jeg med mit store tyske ordforråd for råbt "Guten Nacht" tilbage til hende, der blev da heldigvis kun grint af det fra alle sider.

Vi kom ud på vejen og jeg fandt ud af at bagen var bedre end hvad jeg frygtede, når man har siddet 2-3 dage på en cykelsadel, skal man lige vende sig til ømheden om morgenen, men efter en halvtime mærker man ikke til det mere, smerten eller ømheden er ligefrem proportionel med ens manglende træningstimer på cyklen, inden man tager af sted. Det første stykke på dagens rute kørte vi i en lang bue væk fra Elben, for så at komme tilbage til floden efter 10km. Det er et stort vådområde, der strækker sig langs med floden og som hedder "Naturpark Mecklenburgisches Elbetal". Vi cyklede jo nu i delstaten Meckelburg Vorpomeren.

Idyllisk nedlagt landbrug med egen stork og rede.

Da vi igen var fremme ved floden, viste det sig at der i 2004 var lavet et helt nyt dige, og på dette eller langs med, havde man anlagt en hel ny dige/cykelvej, så det var et helt fantastisk underlag vi pludselig kørte på. Så de næste 50km. hvor vi havde en let medvind, blæste vi af sted, så selv om der ikke var meget vind, var det rart at have den med en. Jeg punkterede dog på den fine asfalt, hvorfor fandt vi ikke ud af, men mine dæk på min nye racer var ikke til at få af, og jeg opgav, Jesper havde åbenbart flere finger kræfter end jeg, så det lykkedes ham at få dækket krænget af. Jeg fandt en ny slange frem og skulle så sætte dækket på igen, og det kunne jeg ikke, så fælgbåndene blev taget af, de var for tykke og nye blev sat på, fra den rulle isoleringstape jeg havde fået ved cykelsmeden, da han vidste det kunne blive et problem. Det var stadig meget svært at få dækket på igen, men til sidst lykkedes det for Jesper og jeg i fællesskab med hjælp fra Jesper dækjern. Mens vi stod og baksede med hjulet kom der flere cykelturister forbi, og de spurgte alle om vi havde brug for hjælp, og om vi havde de ting vi skulle bruge, det giver en god stemning når man er klar til at hjælpe alle sine med cykeltrafikanter, der har problemer med cyklerne.

Den flotte cykelvej langs floden.

Videre fremme af diget kom vi forbi et gammelt grænsekontrolltårn fra DDR tiden, det stod der stadig og var lavet om til en lille turistattraktion. Så her stoppede vi og fik taget billeder og tænkte tilbage på, da området her var skåret igennem af to endeløse lange hegn, med pigtråd og skarpladte geværer oppe i tårnene, det er lidt uhyggeligt, at det ikke er mere end tilbage i 89, at det foregik.

Denne låge kunne ikke paceres før 1989, hvis man gjorde det alligevel, var det det sidste man foretog sig.

Vi gjorde holdt ved en gård der lå ud til diget, og som reklamerede med mad og drikke, det så godt nok lukket ud, men vi gik lidt rundt og kiggede, og mødte en mand der fortalte, at han var ved at åbne stedet. Så vi satte os under en parasol mod floden, og da han havde fået åbnet døren ind til laden, bestilte vi 2 store colaer. Han havde lagt karkluden på vores bord, så jeg hjalp ham lige med at tørre bordet af og tømme askebægre fra dagen i forvejen. Vi gik ind ad porten til laden for at hjælpe ham ud med colaen, og så viste det sig at laden var lavet om til en flot restaurant, med køkken og en stor bar. På billederne på

væggene, kunne vi se at stedet blev brugt til mange fester. Væggene blev også brugt som udstilling for gamle landbrugsredskaber, fra DDR tiden og før.

Inden vi kørte videre, ville jeg gerne have noget mere luft i mine dæk, vores små håndpumper kunne ikke helt pumpe så meget tryk i dækkene, som jeg ønskede. Han fortalte, at han ikke havde nogen Fusspumpe, men han havde da en kompressor, og den riggede han til med forlængerledning inde på gårdspladsen, eller nærmere over gårdspladsen og hen til det hegn vores cykler stod op af. Desværre passede mundstykket ikke og vi var ved at opgive, men så kom Jesper i tanke om, at skille hans håndpumpe af og sætte kompressorens luft igennem denne, og så kom der tryk på dækkene.

Vi holder pause ved "Gasthof Holm im Wehningen" og får drikke og luft. (billede th. er fra google earth)

Vi fortsatte af den flotte vej på diget, asfalten var hel jævn, ny og herlig, og vi følte, at vi havde det hele for os selv, da vi ikke mødte mange undervejs, og det meste af vejen så vi kun en masse natur langt fra vej og byer. Men ved Rüterberg kom vi ud på landevejen, der dog ikke var særlig trafikeret, denne fortsatte vi af, til vi kom frem til en idyllisk landevejs "kro", her stoppede vi op for at få noget middagsmad. Vi kunne se at der var mange mennesker og pladsen foran kroen, var sat til med store motorcykler, de læderindpakkede der var ankommet på disse, sad og optog de fleste pladser i kroens have og da der var en del pensionistsejende der også, spurgte vi hvor lang tid der ville gå, inden vi kunne få serveret, svaret var, en lille times tid. Så vi satte os i sadlen igen og kørte videre.

Vi fortsatte de 4km. til Dömitz, her holdt vi ind og fik købt sodavand, en is og noget chokolade, vi så ingen restauranter der, men en masse folk, da der var havnefest i byen, vi så at der var ro konkurrence i havnebassinet, hvor der var to lange både der roede om kap, de har vel været 8-10 mand i hver båd og der blev padlet igennem. Vi fortsatte og middagsmaden blev igen udskudt, vi ville vente til senere, det blev så ca. 45km. inden vi kom frem til Wittenberge. Det meste af vejen på diget, men også en del på landevejen, men igen, næsten uden trafik og igennem hyggelige små landsbyer, vi havde jo valgt, at cykle på den østtyske side af Elben.

Da vi nåede frem til Wittenberge lidt over tre, fandt vi en restaurant der var åben, troede vi, fordi da vi ville sætte os blandt de andre gæster i den lille gårdhave, fik vi at vide, at de lige havde lukket, men åbnede igen ved femtiden. Så måtte vi igen udskyde middagsmaden og kørte rundt i de små gader for at finde et andet sted, en pølsevogn havde gjort underværker. Til sidst fandt vi ned til floden og der var en restaurant åben, men vi fik at vide, at de her søndag eftermiddag kun havde kaffe og kage. Vi kunne godt nok se at personalet sad og spiste bøf med brun sovs og kartofler, men det kunne de først servere for kunder fra kl. 18, der er stadig noget tilbage fra østtiden blev vi enige om.

Men vi fik en god plads på deres udendørsterrasse mod floden, eller rettere over floden, fordi der var 6-8 meter ned til flodbredden lige under terrassen. Den var bygget af gamle bjælker, der ikke så alt for stabile ud og med store mellemrum, mellem de gamle brædder vi sad ovenpå, derved kunne vi se, hvor langt ned vi ville falde, når det hele brasede sammen.

Middagsmaden blev til en kage med kaffe, på den flotte terrasse i Wittenberge. Vi får også lige sendt en hilsen.

Vi sad så der og nød en kop kaffe og æblekage med Sahne i en times tid, hvor vi nød udsigten til begge sider af floden, vi kunne se et par meget lange broer der gik på tværs af floden lidt derfra. Jeg lånte lige en fodpumpe igen, ved cafeen ved siden af, for at få lidt med tryk på mit baghjul, da jeg mente, at cyklen stadig var lidt svær at træde.

Vi fortsatte syd ud af byen og skulle over på den anden side af floden, for at køre videre der. Der var dige- og vej-arbejde, så der var lavet en 5km. lang omvej for at komme op på broen, omvejen var kun for cykler, så her kom vi ud for lidt af hvert. Først cyklede vi på dårlig asfalt, så kom vi ud på et længere stykke hvor man havde udlagt skærver som løst underlag, så kom der et stykke markvej og et stykke med meget løs grusvej, hvor jeg var nødt til at trække et stykke. Derefter skulle vi pacere en kanal ved et lille kraftværk, her var der udlagt plastik flydepontoner, så har man også prøvet at cykle på sådan nogle. Det var ret spændene om vi endte i floden, for de gav sig helt godt da vi krydsede ud over dem, de var ikke meget mere end en meter brede og rækværket lignede ikke noget der kunne tage fra, ved et mindre slag på cyklen, men vi kom begge helskindet igennem de cirka 15 meter ponton kørsel.

Den lange bro over Elben. - tv: Wittenberge i baggrunden. - th: Den 3km. lange smalle bro. - nedenunder: midt på broen.

Ret kort derefter kom vi til jernbanebroen over floden, hvor der i siden var en smal bro til gående og cyklende. Broen var 3km. lang, da den gik både over Elben og hen over et stort engområde. Broens underlag var løse brædder der var lagt på tværs, mange af dem var løse når vi cyklede over dem og de hoppede 1-2cm., så det var igen et spændene stykke at cykle, jeg holdt op med at kigge ned, fordi der kunne man se floden under en, igennem mellemrummene på de løse brædder.

Vel over på den anden side, fortsatte vi langs med diget de næste 25km. Underlaget her var fliser af forskellige slags, hvor dem der havde huller på langs, var rigtig dårlige at cykle på, fordi hjulene indimellem kom ned i hulerne så man var ved at vælte. Men meget af ruten var med hele fliser og så var det kun summen af hjulenes lyd over flisesamlingerne, man blev lidt genert af.

På et tidspunkt kunne vi se en stork stå midt på digevejen et stykke fremme, så vi bremsede ned og stod og kiggede på den, den blev stående og vi trillede derpå langsomt frem i mod den, da vi kun var 6-8 meter fra den, lattede den med sit brede vingefang ud til siden, de syner noget større når vingerne er slået ud, Jesper fik optaget video af den med sin mobiltelefon.

Vi snakkede med en del folk undervejs, når vi holdt en mindre pause, lige før Werden stoppede vi op for at kigge på nogen der stod og fiskede, Jesper var nede og kigge på hvad de havde fanget, men det var ikke det store. Jeg fandt ud af, at der var gået hul på min chokolade i den ene sidetaske, og tømte den for tøj på en bænk for at få tørret så meget chokolade af tøjet som jeg kunne, det er altså heller ikke særligt smart at have chokolade i taskerne i sådan en varme. Mens jeg stod der kom der en ældre mand trillende på en gammel cykel, cyklen var sat sammen af tre andre gamle cykler, kunne vi se på farverne, og den lignede ikke en man skulle sætte sig op på. Manden fortalte, at vi kunne sove i den by som vi kunne se fremme, vi skulle bare køre op til en sportsplads, der var der en ældre dame der kunne lave mad til os, og vi kunne sikkert også sove der, fortalte han videre. Vi takkede for tippet og kunne se på klokken, at det nok var denne lille by Werden, at vi skulle finde overnatning, da klokken var blevet over seks.

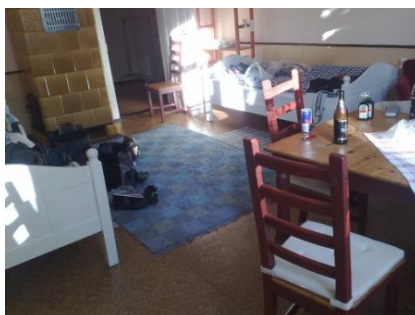

Vi fandt hurtigt frem til byen torv og kunne se i kortbogen, at der var et Pensionat der. Byens torv var rigtig flot og hyggeligt med gamle 2-3 etagers bygninger hele vejen rundt, og Pensionatet fandt vi i en gammel bindingsværksbygning, hvor Jesper gik op og bankede på hoveddøren for at spørge efter et par senge. Manden der kom frem fortalte, at vi kunne få et rum med badeværelse, stue og fælles køkken for meget billige penge, han fortalte også, at den første øl var med i prisen, men at vi skulle betale for de næste, så grinede både Jesper og vores nye vært.

Idylliske Pension am Markt - dørhåndtaget til værelset og værelsets kakkelovn.

Vi fik cyklerne ind igennem en stor gammel træport, og kunne derinde se, at der var andre cykelturister der overnattede på stedet, da der var en del cykler parkeret der. Efter et hurtigt bad satte vi os ud i haven og nød solen, sammen med den øl der var med i handlen. Vi sad ved samme bord som en mand og hans kone, de fortalte, at de cyklede den anden vej og var startet i Zitta og skulle nu cykle hjemad. De havde vasket i pensionatets vaskemaskine og bordet vi sad ved stod tæt ved tørresnoren, vi kunne se, at der var flere der havde vasket for tørresnoren var næsten helt fyldt op med al mulig slags tøj, tøjet ville også tørre hurtigt i den milde aftensluft. Jesper mente også, at vores tøj kunne trænge til en vask, så han gik ind og fik det ordnet, han tog også mit tøj med i maskinen, som for øvrigt var gratis at bruge. Imens sad jeg og skrev dagbog i haven, da Jesper kom ud med tøjet, hjalp jeg med at hænge det op på snoren, så mine, nu ikke mere sure strømper, hænger og tørre mellem dame trusser.

Werden torv - værelset - vasketøjet.

Det var et rigtig hyggeligt sted med en dejlig atmosfære, så vi fandt ud af, at vi fremover vil søge pensionater som overnatningssted, da man med det samme kommer i familie med de andre der bor der, og snakker om alt muligt, hvor folk på hoteller er meget mere reserverede, så man der ikke kommer i snak med nogen.

Vi gik ud på byens torv for at finde aftenmad, men stedet der var søndags lukket, så vi vandrede op af den lille hovedgade, og fandt en anden restaurant, hvor vi gik ind, men den var desværre lige lukket, fortalte den unge dame, der var ved at vaske glas af.

Ude på gaden igen, kom vi forbi et mærkeligt køretøj, en trehjulet åben bil, eller nærmere en meget stor knallert. Mens jeg stod og kiggede på den, kom ejermanden ud fra et hus og satte sig ind på dobbeltsædet der var i den, og fik startet maskinen, det var en totakter kunne vi tydeligt høre. Jeg nikkede og viste tommelfingeren for at vise min respekt for hans flotte køretøj, han vinkede mig hen til ham og pegede at jeg skulle sætte mig ved siden af ham, og så fik jeg en køretur op ad gaden og rundt på torvet. Han fortalte, at det var et handicap køretøj fra DDR tiden og han havde brugt en del tid på at sætte det i stand, der var monteret et større stereoanlæg i køretøjet, med en masse højtalere rundt og en subwoofer under sædet, så der kom virkelig lyd, da han skruede op. Det blev dagens store oplevelse, at få en køretur i dette vidunderlige og mærkelige køretøj. Jesper og jeg stod og smilede, da han kørte bort med fuld skrue på anlægget og vinkede bagud, inden han forsvandt rundt om et hjørne og torvet igen henlå i fuldstændig ro, der var ingen trafik, heller ingen mennesker at se nogen steder, kun aften ro.

Handicap køretøj fra DDR tiden.

Jesper havde lagt mærke til en knejpe oppe ad gaden på vej tilbage til torvet, så der gik vi op. Da vi kom ind lignede det et værtshus fra Vesterbro i 60-serne, med et stambord hvor der sad 6-8 stykker. Jeg spurgte serveringsdamen om hun kunne servere to Stramme Max, som er to skiver ristet franskbrød med spejlæg og skinke, det kunne hun godt. Så vi satte os og fik en øl mens vi ventede på maden, Jesper nåede at lave sin ordre om til 2 x Stramme Max, inden hun gik i gang. Stambordet spurgte til os og ville have os over og sidde, men vi nøjedes med at snakke med dem fra det bord vi sad ved. Da vi havde spist maden var vi stadig sultne, og da det var det eneste stedet havde af mad, bestilte vi lige hver en mere af de Stramme, de smager også godt.

Tilbage på pensionatet delte vi lige to af de store øl i haven, man skulle selv tage dem i køkkenet og så bare afregne inden vi kørte næste dag, havde værten fortalt. Vi nød den lune og stille aften i haven, inden vi trak ind og gik til ro.

140km.

Werden - Pretzien.

Mandag d. 19. juli.

Jesper havde været i bad og ude for at hente vores vasketøj ind, da jeg vågnede, jeg fik et hurtigt bad og så satte vi os ud i rummet hvor der var Frühstück. Mens vi spiste morgenmad, kom der to tyske ægtepar der også var på cykelferie, dem talte vi med mens vi spiste, den ene mand sagde, at vi bare kunne cykle af sted, de skulle nok nå os senere på dagen, og så grinede de. Vi trillede ud igennem den store port ved 8.30 tiden, og ud langs diget. De første 30km. var mest på små veje der løb igennem landbrugsområder, med en del søer og skove, virkelig en flot og idyllisk strækning.

Min ene akillessene brokkede sig dog en del, så jeg fik givet den en gang massage, når vi holdt stille. Vi blev væk på cykelkortet og måtte tænde GPS-en for at finde ud af hvor vi var. Cykelruten ruten ude langs diget er ikke med i cykelcomputeren fra Garmi, og det er jo uforståeligt, når den så lige er beregnet for cykler, men de små veje lidt inde i landet er med, så ved hjælp af den fandt vi tilbage til cykelkortet. Det var igennem et industri kvarter med en kæmpe stor fabrik der fremstillede papir, troede vi, men det var et atomkraftværk mere, "Kernkraftwerk Stendal", som vi trillede igennem. Der var en kæmpe skorsten fra det nye værk, længere nede mod floden lå det gamle værk fra DDR tiden, det var ved at blive revet nede.

Reaktor 1 på det gamle atomkraftværk

Fra den gamle reaktor med udsigt til det nye atomkraftværk.

Vi kørte igennem Arneburg og videre de 15km. til Tangermünde, hvor vi trillede ind til en cykelsmed, for at få pumpet vores dæk med lidt større tryk. Det er noget nemmere at træde en cykel, når dæktrykkene er oppe omkring 7 - 8 bar, men den lille kompressor værkstedet havde, kunne kun gå op til 6 bar, så vi nøjedes med det. Det var ellers noget af et værksted, hvor der gik to mand og reparerede knallerter og gamle motorcykler. Pladsen, bygningen, noget af inventaret samt værktøjet, lignede noget der var fra DDR tiden. Udenfor stod en række ældre motorcykler og knallerter der var til salg, jeg overvejede et øjeblik, om jeg skulle handle med dem og få en gammel knallert i stedet for min cykel, men det blev ved tanken.

Ind gennem byen gjorde vi holdt ved Lidl og fik tanket op med vand, sodavand og chokolade, det blev også til en is til mig, Jesper fik 2, fordi det er 3 stk's pakninger de sælger i Lidl. Jeg fik købt nye solbriller i hovedgaden, som vi trillede igennem henover brostenene. Det sidste stop i byen gjorde vi ved Nicolajkirsche på byens torv.

Vi trillede ud af byen, henover en bro til en halvø, som den videre rute gik af. Her var der en god asfalt belægning, på en smal sti, men ved hvert træ vi mødte i den lange skov, havde træernes rødder skubbet asfalten op i en skarp buen, så hver gang vi kørte over en sådan forhøjning, gav det et ordentligt hop på cyklen, så skulle man måske alligevel ikke, have haft pumpet cyklen op på de 6 bar.

Vi cyklede videre ude ved diget, de næste mange kilometre og der blev lagt pænt på i et godt tempo. Ved Bertingen kom vi igennem en 5 km. meget smal asfalteret sti, ind igennem en skov med høje træer, som stod meget tæt, så det var som om, man skar sig igennem skovens træer på cyklen, det var en utrolig smuk strækning, hvor vi også cyklede langs en sø, hvor der var en del der fiskede, det er jo mange tyskeres yndlingsbeskæftigelse, det at Angeln i dejlig natur.

Så smukke kan de være, de huse der ikke er sat i stand siden DDR tiden, disse er fra Tangermünde. Det blev turens bedste billede.

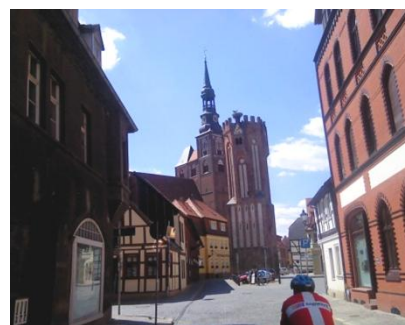
Vi kom til Rogätz, hvor vi skulle over på den anden side af floden for at cykle videre, vi krydsede floden med en af de små færger der sejler på tværs. Færgen er fastgjort i begge ender, med en lang stålwire et stykke oppe mod strømmen, derved har den meget let ved at krydse på tværs, uden brug af meget motorkraft. Floden var ikke ret bred, så det korte stykke på tværs tog kun tre - fire minutter, og kostede 1,5 Euro. Der var kun et par biler og os med på tværs.

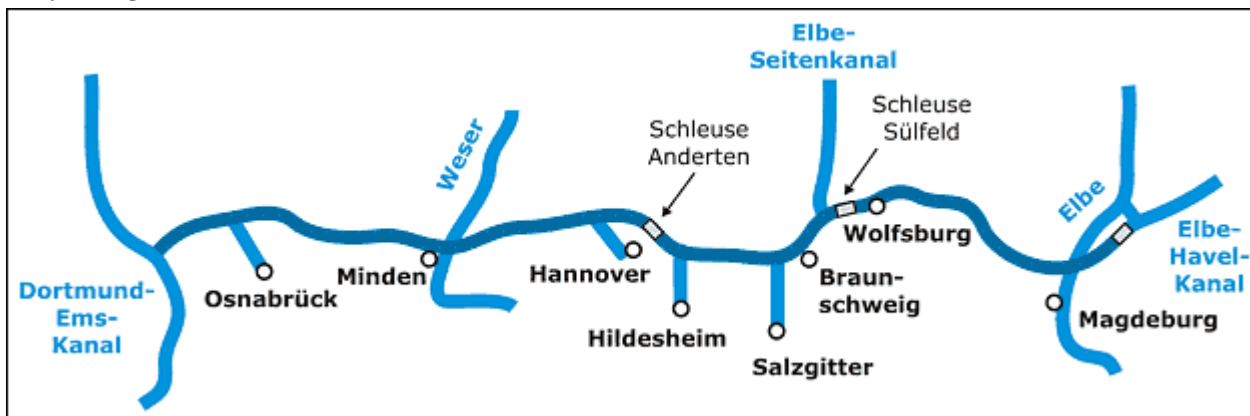

Vi krydser floden

Vi cyklede videre mod syd af cykelruten, der gik igennem landbrugsjord og små landsbyer, i den ene landsby var der mange faldefærdige huse og byen så noget trist ud, så Jesper spurgte mig hvad jeg ville vælge, hvis jeg fik valget mellem at skulle bo i denne by eller få fem år i fængslet. Han mente, han ville tage de fem år i skyggen.

Vi nærmede os Magdeburg og cirka 15 kilometre nord for byen, gjorde vi stop i det varme vejr, et sted hvor der var skygge under en båd, der var skåret i stykker, og så var der sat bænke op under dækket, her fik jeg lige 20 minutters hvil, og fik hældt en del væske i mig. Vejret var fint hele dagen og solen bagte ned fra oven, temperaturen lå det meste af dagen mellem 30-35 graders varme, så der gik noget væske til. Inden vi kørte videre, gik vi op og kiggede på en lille slusestation, hvor der var ved at blive ført en mindre flodpram igennem.

Mittellandkanal er med sine 325,7 km Tysklands længste menneskebyggede vandvej. Kanalen begynder i nærheden af Dortmund fra Dortmund-Ems-kanalen og forbinder Hannover og Wolfsburg til Elben i Magdeburg.

For at undgå unødvendig op- og nedslusning når et fartøj skal krydse en flod, er der bygget akvædukter over både Weser i Minden og over Elben ved Magdeburg. I oktober 2003 blev der indviet en stor akvædukt (Wasserstraßenkreuz Magdeburg) over Elben for at forenkle trafikken til Elbe-Havelkanalen som giver forbindelse til Berlin og Oder, sådan at man kan nå Polen. Forbindelse til Østersøen kan nås via Elb-Lübeckkanalen.

Vi fortsatte videre og kom frem til "Europäisches Wasserstrassenkreuz", hvor Elben krydses af "Mittellandkanal". Det er et kæmpe stort bygningsværk, hvor kanalen løber i en stor akvædukt 15-20 meter henover Elben. Kanalen forbinder det meste af Midttskland, og starter ved Dortmund og der forbindelse over til Berlin og Polen, hvorfra man kan komme til Østersøen via floden Oder. Vi lå og cyklede rundt på det store bygningsværk fra 2003, som virkelig kunne dupere en Sydfynbo. Vi stod også og kiggede på en stor pram, der blev sluset ned i niveau med Elben og kunne så sejle videre af denne.

Europäisches Wasserstrassenkreuz.

Akvædukten - det er Mittellandskanalen som løber over Elben.

Vi fortsatte langs med Elbens kant, senere kom vi af en hyggelig sti igennem en skov, og videre over nogle enge, hvor der hele vejen var fin asfalt vej. Vi kom tilbage langs floden og de sidste 10km. ind til Magdeburg, kunne vi cykle langs floden og med skov henover hovedet, et virkelig flot stykke. Da vi kørte op ved en bro, var vi næsten midt i byen, og kunne se op mod centrum og de store kirketårne der rejste sig mod himlen.

Her midt i Magdeburg stod vi og gav hinanden hånden på, at vi havde gennemført kortbog "Elbe Radweg 2", så den blev lagt i cykeltasken, og "Elbe Radweg 1" blev sat i holderen på min cykeltaske på styret, så var vi klar til at tage fat i en ny strækning. Vi havde aftalt, at vi ikke ville overnatte i Magdeburg, men forsætte videre og finde et overnatnings sted senere. Inden vi forlod byen, fik vi dog lige handlet noget drikke i et supermarked, vi var igen gået tør. Jesper købte også solcreme, da solen havde brændt hele dagen på vores arme og ben, og vi kunne mærke, at det var høje tid at få dæmpet forbrændingen. Vi fortsatte så derefter syd ud af byen.

Magdeburg - Vi skifter kortbog.

Staldbygning vi kom forbi.

Et stykke ude for byen stod vi og kiggede på kortet, for at finde tilbage til stien på diget, straks stod der en ældre mand og ville hjælpe os med at finde vej, vi var dog kun 15 meter fra stien, så det var nemt for ham at vise vejen, som vi dog havde fundet, men vi fik da en snak med ham. Det samme havde vi fået med dem der ville hjælpe os på vej igennem Magdeburg, de går meget op i at hjælpe os turister.

Da klokken nærmede sig atten, var temperaturen faldet en anelse, så det var rigtig fint vejr at cykle i, så vi strøg frem af, og kørte væk fra floden, da der her ikke var noget dige at cykle på. Vi kom op igennem nogle landsbyer blandt andet Elbenau og kom også til at køre langs Alte Elbe, som bugtede sig igennem landskabet og åbenbart var hovedfloden før alle opdæmningerne. Vi kom til at køre en mindre omvej og da vi nåede frem til Plözky, havde vi kørt 25km. fra Magdeburg. Jesper var sulten, så vi kørte rundt for at finde overnatning i denne by. Vi fandt frem til et Pension, og her kørte Jesper helt op til hoveddøren, og stod overskrævs på hans cykel, mens han ringede på, der gik noget tid inden der kom en mand ud og åbnede. Det viste sig, at han var en kunde der havde lejet et værelse der, og han fortalte, at der ikke var nogen der passede stedet, men at vi skulle ringe til det telefon nummer, der stod på den brochure han gav os, så ville der sikkert ankomme en der kunne hjælpe os.

Vi havde ikke set nogen restaurant i den lille by, så jeg slog op på min GPS, og så viste der sig et Parkhotel i den næste by 3-4 kilometre længere fremme, så vi cyklede af sted igen, op af en lang stejl stigning, den næste by lå åbenbart højt oppe i terrænet konstaterede jeg.

Jesper køre op til døren og ringer på.

Vi ender på Park Hotel i Pretzien, med Biergarten.

Vi ankom til Pretzien og Parkhotellet lidt før nitten, og fik reserveret værelse og nåede også at få bestilt aftensmad ude i "Biergarten" foran hotellet, inden de lukkede køkkenet. Vi fik hver en stor snitsel med spejlæg og brasekartofler, en ordentlig portion og det smagte herlig, men Jesper var mere sulten, så vi fik også lige hver en "Stramme Max" og is til dessert. Der bliver brugt noget energi i løbet af dagen, og så er man altså sulten om aftenen.

Vi sad og nød en fadøl eller to, efter spisningen og senere gik vi en aftenrundt i den døde by, der var næsten ingen biler der kørte igennem byen, og byens borgere var gået inden døre. Vi gik tilbage på værelset og så lidt tour de France, inden vi sov ved midnatstid.

144km.

Dagbogsskrivning i Biergarten.